

Em pense que a hores d'ara, a la premsa ibèrica, les informacions sobre l'estrès dels bancs superen ja, de bon tros, les publicades sobre l'estrès dels aturats i d'altres expulsats de l'òrbita del capital circulant. Que, cal dir-ho, no és estrès sinó **desesperació**. El periodisme social (i no dic el socialista) pràcticament ha desaparegut del mapa. Només queden quatre blogs, lletjos de llegir, i temps al temps. Mentrestant, el *Cinco Dias* i l'*Expansión* sembla que tenen cada dia més adeptes. Tot un símptoma. Fins a cert punt, trobe natural, insondablement humà, que ningú no s'enfade, ni en tinga ganes. Ni cal: els amos dels mitjans poden dir el que volen i com volen, que per això són amos i són els seus mitjans. De problema, si n'hi ha, és un: ser-ne inconscient. El cas és que, els darrers dies, els metges de l'opinió pública ens han receptat estar pendents o penjats de l'estrès dels bancs, on gairebé tots havíem d'anar a morir en cas d'infart. Ells no, és clar. Diuen que ha sigut només un *colpet*, que hi ha una certa higiene: **solvència però no liquiditat**... Ah redell! Serà per això que hom sospita que ens estem morint sense saber-ho? En qualsevol cas, és una llàstima, em vaig dir, perquè si l'infart es produïa, havent perdut *la Roja* contra el país que **camufla** les grans fortunes ibèriques (**la liquiditat**), aleshores tindríem el motiu i la palanca per a invadir aquell país i recuperar el capital espoliat. Cert, no sóc **tan** ingenu. *La Roja* no arriba ni a pluripassional i les fortunes fugiran a les **bahames locals** amb amnistia fiscal. Tot i això, però, em fascina, com una obra de bruixeria, aquesta obscenitat amb què va imposant-se que l'estrès dels rics és molt més intolerable (indigerible) que la desesperació dels pobres.

Ens agrada o no, el capitalisme és probablement el sistema econòmic i social que, per a autolegitimar-se, més capacitat i potència ha demostrat fins ara. Per a mantenir indemnes les seues regles de joc s'ha travestit del que ha calgut -socioliberal pijipi, democristià avar o feixista irredimible. Ha estat capaç d'assimilar, engolir i digerir amb una rapidesa devastadora, però no mai suficientment autodestructiva, qualsevol disfunció perillosa de caràcter invasiu o evasiu i, més encara, ha demostrat saber **vendre** i exhibir sistemàticament aquesta disfunció com un triomf que, al capdavall, l'acredita i el ratifica. Més enllà de la indeterminada i frustrant data de caducitat encriptada per Marx (que pronosticà un capitalisme que sucumbirà víctima d'un col·lapse al qual l'han de menar les seues pròpies contradiccions), em pregunte simplement quines seran -si han de ser- aquestes circumstàncies torbadores i convulses -econòmiques, socials i polítiques, per aquest ordre- per les quals el capitalisme *realment* començarà a trontollar. Intente calcular sense èxit fins a quin punt se'ls en va anar la mà als avars i a les seues institucions a l'hora de col·locar els **subprime**

i altres deposicions financeres, que situà el sistema tan a prop del presumpte col·lapse. I tot seguit em pregunte fins a quin punt el capitalisme també ha inventat la seua pròpia manera d'assimilar i digerir aquest apocalipsi o, si més no, els seus desmais per fartera. I ací ho deixe, *blowin' in the wind*: quanta haurà de ser la indigestió de la fartada, quanta l'obstrucció del colesterol i quanta la intensitat de l'infart per a que tot rebente? És, però, una qüestió de *quantitats*? *How many times can a man turn his head, pretending he just doesn't see?*

Button

Button

«*Escolta-ho en el vent*», versió de Gerard Quintana i Jordi Batista